

a sazbě, podle které se mělo tarifovati, bylo nepřesné a nejasné a nebylo takové, by podle klasifikace zboží nebo jiných ustanovení tarifu se mohlo užiti nižší normální sazby I. třídy. Již proto jest žaloba na doplatek této sazby podle citovaných všeobecných předpisů o čítání dovozného a § 70 žel. dopr. ř. odůvodněna. Žalovaný tvrdí a oba nižší soudy mu přisvědčily, že pro dopravovaný kovový popel mělo býti užito sazby A 38 lit. c) nebo d), pod kterou náleží popele, obsahující mosaz a pocházející ze sléváren nebo tavíren, a popele, v klasifikaci výslovně nejmenované. Při tom bylo přehlédnuto, že pro tyto popele při nákladě více než 10.000 kg, o jaký v tomto případě jde, platí vozová ložní sazba B, která jest nižší než sazba A, předepsaná pod položkou »M 14 b«, již odesílatel uvedl v nákladním listu. Proto jsou nesprávné veškeré závěry, činěné žalovaným a nižšími soudy v tom směru, že dráha nemohla býti označením zboží v nákladním listu uvedena v omyl ohledně sazby, které by měla užiti. Mylné jsou také vývody obou rozsudků v tom směru, že by poznačení »kovový popel« vyhovovalo předpisu citovaných »Všeobecných předpisů o počítání dovozného« strana 11 lit. g). Slovo »popel« jest sice v klasifikaci uvedeno německým názvem »Asche« pod položkou A 38 jako označení hromadné, ale mimo to vyskytuje se i na jiných místech jako část slova složeného, na příklad pod pol. B 18 c) jako olověný popel (Bleiasche) a pod pol. K 36 jako měděný popel (Kupferasche), a jsou pro tyto popely stanoveny sazby vyšší než je sazba, které podle žalovaného v tomto případě užiti náleželo. Pouhým použitím slov »kovový popel« nebylo nijak dáno na jevo, že odesílatel má na mysli právě položku A 38. Dále nebylo přívlastkem »kovový« nikterak jasně vytknuto, ke kterému ze čtyř druhů popelů, pod pol. A 38 uvedených, a různě tarifovaných, má býti dopravovaný popel počítán; dle citovaných předpisů nestačí prosté připojení názvu, v obchodě obvyklého, z poznačení mělo býti zřejmo, že jde o tu kterou položku, tedy pol. A 38 lit. c) neb d). Poznačil-li odesílatel na nákladním listu sice nesprávně ale přesně položku M 14 b, mohl dojista připojiti i správnou položku klasifikačního seznamu a nelze souhlasiti se soudem první stolice, že přesnější označení sazby bylo vůbec nemožné.

Čís. 2686.

Jde o vadu odvolacího řízení ve smyslu §u 503 čís. 2 c. ř. s., předsevzal-li odvolací soud soudem první stolice (soudcem dožádaným) výslech svědka, k němuž nebyly strany obeslány. Lhostejno, že se strany vzdaly ústního líčení odvolacího.

(Rozh. ze dne 5. června 1923, R I 374/23.)

Žalobě, opřené co do místní příslušnosti o § 88 odstavec druhý j. n. procesní soud první stolice vyhověl, zamítнув usnesením, pojatým do rozsudku, námitku místní nepřislušnosti. O d v o l a c í s o u d zrušil napadený rozsudek pro místní nepřislušnost a odmítl žalobu.

N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení odvolacího soudu a uložil mu, by vydal nové rozhodnutí.

Důvody:

Obě nižší stolice vycházejí z právního hlediska, že podmínkou soudit dle Šu 88 odstavec druhý j. n. jest, aby faktura byla dodána zároveň se zbožím nebo již před jeho dojitím. Soud první stolice zjistil, že faktura žalovaného musela dojíti zároveň se zbožím, kdežto odvolací soud dospěl ku zjištění opačnému, že totiž faktura nedošla současně se zbožím ani před ním. Avšak toto zjištění odvolacího soudu není procesuálně bezvadným. Právnem pokládá se stěžovatelka ve svých právech, býti přítomnu výsledku svědků a klásti na ně otázky (§§ 289, 341, c. ř. s.), dotčenou tím, že odvolací soud vyžádal si od soudu první stolice pouze zprávu o tom, v jakém smyslu byla výpověď svědkyně Anny R-ové, jejíž seznání shledal odvolací soud nejasným, přednesena, a to po případě po informativním výsledku této svědkyně. Soud první stolice požádal o tento výsledek soud, který byl již dříve činným jako soud dožádaný, a tento provedl výsledek, nevyrozuměv o něm zástupce stran, kteří se původně nevzdali práva, býti přítomni výsledku této svědkyně. Postup tento porušuje shora uvedené zásady civilního řádu soudního a, znemožniv rekurentce účast na jednání, způsobil vadu odvolacího řízení po rozumu Šu 503 čís. 2 c. ř. s., jež brání důkladnému probrání a posouzení věci. Okolnost, že se obě strany vzdaly ústního odvolacího líčení, neměla odvolacímu soudu brániti, by nevydal řádné průvodní usnesení o opakování důkazu (připuštění důkazů nových), neboť neúplnost řízení byla v odvolání vytýkána a nebylo lze o tomto odvolacím důvodu rozhodnouti již v sezení neveřejném podle ustanovení §§ 471 čís. 7 c. ř. s., nýbrž toliko na základě ústního odvolacího líčení, an se nejednalo o pouhé vysvětlení, nýbrž o opětný výsledek svědka, na který se klade duraz, a o zjištění skutkového podkladu pro správné rozhodnutí o námitce nepřislušnosti (Neumannův komentář k Šu 473 vzt. 492 c. ř. s. a Klein: Vorlesungen str. 244).

Čís. 2687.

Odklad exekuce vyklizením (nařízení ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n.) nelze povolit manželům, jenž se smírem zavázal vystěhováti se ze společného bytu za účelem provedení rozvodu.

(Rozh. ze dne 5. června 1923, R I 429/23.)

Manžel zavázal se manželce smírem, že se vystěhuje ze společného bytu za účelem provedení rozvodu. Proti exekuci manželky na vyklizení žádal manžel za odklad exekuce. Soud první stolice žádosti vyhověl, rekursní soud ji zamítl. Důvody: Povinná strana opřela návrh na povolení odkladu exekuce nuceným vyklizením používaného jí bytu o vládní nařízení ze dne 25. června 1920 čís. 409 sb. z. a n., které, jsouc vlastně doplňkem zákona o ochraně nájemníků, má povahu na výsost výjimečnou, pročež dlužno jeho ustanovení vykládati přesně. Z jeho nadpisu a z Šu 1, zvláště pak z použitých v něm zkratk »a pod.«, »atd.« nutno usuzovati, že v nařízení tom míněno jest vyklizení místností najatých a jim podobných a právní poměr nájemníka, domovníka,